

repression. Albanien blev erklæret i undtagelsestilstand, ikke af samlingsregeringen, men af Berisha. Og han betegnede i en tv-tale demonstranterne som, jeg citerer, »bevæbnede kommunistiske oprørere, betalt af udenlandske agenter, som snart vil mærke lovens jernnæve og fulde vægt«.

På den baggrund støtter Enhedslisten fuldstændig det folkelige oprør, og vi har forståelse for, at bevæbningen af befolkningen i det sydlige Albanien er den eneste garanti mod at blive ramt af Berishas jernnæve, det vil sige hans frygtede sikkerhedspolitik.

Spørgsmålet er så: Hvilken rolle skal den foreslåede multinationale interventionsstyrke spille i den politiske situation? Problemet er, at det er uklart, og dermed lægges der op til alle mulige mistanker, især når man tager den negative rolle, som de europæiske lande hidtil har spillet, i betragtning.

Lad mig nævne nogle af de centrale uklarheder. For det første skal den multinationale styrke ifølge bemærkningerne til lovforslaget og ifølge mandatet fra FN indsættes for at sikre nødhjælpforsyningerne. Men, som det tidligere er blevet sagt, er der brug for det? Røde Kors har frabedt sig interventionen. Hvem er det, som skriger på militærhjælp til at sikre nødhjælpen, ud over Berisha og hans regering?

For det andet angående lov og orden: Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er interventionsstyrkens opgaver bl.a. »at genoprette lov og orden i de urolige områder«. Italienerne har tidligere sagt det samme både i et brev til Sikkerhedsrådet, som tages til efterretning i den beslutning, der ligger til grund for operationen, og i pressen.

I den italienske regerings øjne er formålet med operationen at støtte det albanske politi. Ro og offentlig orden, siger Prodi. Hvis situationen i det sydlige Albanien alene forstås som et spørgsmål om hurtigst muligt at genoprette det gamle styre, er kimen for alvor lagt til kaos og blodsudgydelser.

Selv om komiteerne i dag byder de udenlandske tropper velkommen – og det er korrekt – er de klokkeklare på ét punkt: De vil ikke aflevere våbnene, før der er afholdt demokratiske valg.

For det tredje: Ifølge pressen har formanden for OSCE, hr. Niels Helveg Petersen, udtalt, at våbnene skal indsamles så hurtigt som muligt. Men hvornår er det? Komiteerne i det sydlige Albanien er først og fremmest bevæbnede for at kunne forsvare sig mod Berishas styrker, især

det hemmelige politi SHIK. Det er en offentlig hemmelighed, at selv om SHIK officielt er opløst, så eksisterer korpset i bedste velgående. F.eks. var det sådan, at Berisha forleden dag afviste at fyre korpsets chef, selv om han formelt set ikke har noget korps at være chef for.

Samtidig er det sådan, at Berisha har påbegyndt træning af 1.000 mand i antiguerrillakrigsførelse på politiakademiet i Tirana. De får en løn på 1.000 dollars om måneden, og de afleverer næppe deres våben for et halvt franskbrød. I den oprustning ligger årsagen til, at komiteerne holder fast i deres våben.

For det fjerde: Det politiske ansvar for operationen. Ifølge bemærkningerne til forslaget varetages den politiske styring af operationen af de troppebidragende lande. Den militære ledelse er dog først og fremmest italienernes.

Forholdet mellem den civile og den militære indsats ser til gengæld uafklaret ud. Kan man ikke risikere, at operationens reelle også politiske ledelse falder i hænderne på italienske militærfolk, der har andre intentioner end beskyttelse af nødhjælpskonvojer?

Afslutningsvis vil jeg sige, at der er for mange ubesvarede spørgsmål i denne sag til, at Enhedslisten kan støtte forslaget. Vi ser det på den måde, at udenrigsministeren beder om en blankocheck, og den er vi ikke til sinds at give. Europas rolle, som jeg har prøvet at illustrere, i Albanien giver ingen anledning til som udgangspunkt at fæste tillid til den multinationale styrke.

Vi får ingen garantier for, at tropperne ikke kommer til at støtte et upopulært regime uden legitimitet i store dele af landet. Vi får heller ingen garanti for, at tropperne ikke kommer til at puste til gløderne og gøre situationen endnu værre. Kort sagt: Vi har ikke nogen garanti for, at Danmark ikke bliver involveret i en borgerkrig på den forkerte side, det vil sige mod en befolkning, som kæmper mod et autoritært styre og for et demokrati.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt starte med at konstatere, at CD er for forslaget her. Vi opfatter det som en del af vores internationale ansvar, ja, det er vel i virkeligheden en del af det europæiske ansvar i øjeblikket.

Altså det er vel på tide, at Europa viser, at vi, når der er et land, der bryder sammen for øjnene af os i en del af Europa, også er klar til at tage hånd om den situation, prøve at gribe ind og